

[Poul Hansen (Kalundborg).]

Det var protest mod skatterne, som gav de to partier fremgangen. Vi har ikke lovet og kunne ikke love en politik, vi finder usaglig og rettet mod den jævne befolkning. Det står til de herrer at drage konsekvensen af fremgangen nu, da de enkle paroler ikke er nok, men en saglig indsats er påkrævet.

Netop fordi skatterne blev bragt frem til en så central plads i agitationen, kan det ikke hævdes, at valgets resultat var en dom over regeringens almindelige økonomiske politik. Nu som før er vi fra vor side overbevist om, at de mål, der er opstillet af socialdemokratiet, tjener folket og samfundet bedst.

Jeg skal til slut anbefale de foreliggende forslag til hurtig og velvillig behandling og forhandling i det høje ting.

Edvard Sørensen: Det er jo ganske naturligt, at debatten begyndte her, som den gjorde gennem den ærede ordfører fra socialdemokratiet, med at omtale det kommunale valg, der nu lige er foregået. Det vil sikkert blive fortsat af de øvrige talere. Man vil forsøge at analysere tilbagegang og fremgang. Jeg kan sige for mit vedkommende, som den ærede ordfører for socialdemokratiet sagde, at vi havde også ønsket og håbet, at valget for vort partis vedkommende var blevet bedre, end det blev. Om det kan være en trøst for det ærede medlem at forsøge på at finde større tilbagegang hos os end hos socialdemokratiet, ja, så skal det ærede medlem have lov til at beholde denne trøst.

Når det ærede medlem udtaler, at hovedstadens venstre faldt, som vi ved, og at det ærede medlem hr. Anker Lau nu svæver frit i luften, vil jeg dertil sige, at når man har haft et valg, ser hvert parti altid på, hvad baggrunden er for, at det nu er gået, som det er gået. Det er formentlig ethvert partis opgave at forsøge at erobre det tilbage, som man mener at have tabt ved et sådant valg, og jeg kan forsikre det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) om, at vi forsøger igen ved de kommunale valg i København at erobre vor stilling i hovedstaden.

Men når det ærede medlem siger, at valget var et skattevalg, så er det fuldkommen rigtigt. Det var et skattevalg. Det, vælgerne var optaget af, var de store skatter, og det må formentlig for os alle, også for socialdemokratiet, være en lære om, at de skatter, vi har her i landet, har nået en sådan højde, at erhvervslivet, at borgerne ikke mener fortsat at kunne bære dem i

denne højde, og derfor bliver opgaven her på rigsdagen at gå over til at forsøge på at råde bod på det, den danske befolkning har udtalt sig bestemt imod.

Den tale, som finansministeren holdt ved forelæggelsen af de skattelove, der er til behandling i dag, viste forståelse af de vanskeligheder, der er ved at melde sig; de registreres, men det er, ligesom finansministeren giver op, der anvises ikke veje ud af vanskelighederne, man hutler sig frem. Der er ingen linie, der viser, hvad vej der skal gås for at modvirke de økonomiske vanskeligheder, som viser sig forude. På den måde, regeringen fører den økonomiske politik, glider vi mod fortsat inflation. Den økonomiske og finansielle politik er, som den ærede ordfører for socialdemokratiet også sagde, ikke et regeringsanliggende alene, det kommer os alle ved, men regeringen har pligt til at pege på veje og midler, og den må forstå ansvaret overfor helheden og ikke som mindretalsregering følge snævre socialistiske baner.

Indtil nu har regeringen haft vinden på ryggen ikke mindst takket være venstres indsats 1945—1947. De økonomiske resultater, der blev opnået dengang, er det, regeringen hidtil har høstet fordelene af. Men nu er den tid kommet, da virkningerne af den nuværende regerings økonomiske politik begynder at vise sig. Overskuddet på statsbudgettet daler på trods af besparelser ved flygtningenes fjernelse o. lign. Behovet stiger, man aner nedgang i indtægterne, og valutaovertræk finder sted. Det er den ængstelse, finansministeren gav udtryk for, og med fuld ret. Denne udvikling under den socialdemokratiske regering er sket samtidig med et godt høstår, samtidig med at vi har fået Marshallhjælp og haft relativt gode indtjeningsmuligheder i erhvervslivet.

Hvad vil der ske, når disse forhold hører op, ikke mindst hvis vi ikke til den tid har et konkurrencedygtigt erhvervsliv, og hvad bør der gøres?

Selvom forbruget i forhold til opsparingen og investeringen er for stort, må det erkendes, at stort set er den overskudskøbekraft, der fandtes i 1945 takket være venstre-regeringens indsats, forsvundet, og likviditetsvanskeligheder har enkelte steder været tilstede, skønt der, når man tager bankerne og sparekassernes likviditet under eet, endnu skulle være den fornødne kapital til investering i et sundt erhvervsliv. Selvom en vis pengeopsugning endnu kan være tilrådelig, må vi indrømme, at stort set er spørgsmålet løst, ganske vist under forud-